

KURIER POLSKI

Rok V

Centrala telefoniczna IKP Bydgoszcz 33-41 i 33-42
Telefon dla korespondentów zamiejscowych 36-00
Sekretariat redakcji przyjmuje od godz. 10-12

Środa, dnia 2 marca 1949 r.

Konto PKO „Zryw” nr VI-135 PKO IKP nr VI-140
Konto bież.: Bank Gospodarstwa Spółdzielczego
Bydgoszcz konto nr 6086

Nr 60

Walka wyzwolenicza
narodu burmeńskiego
przybiera na sile

Anglicy wpętali się we własne sidła

KORESPONDENT PAP Z SINGAPORE PODAJE:

Ostatnie wiadomości, jakie nadeszły ze stolicy Burmy Rangunu wskazują na bardzo poważną sytuację wojskową i polityczną w jakiej znalazł się obecny rząd. Szybki rozwój działań wojennych, prowadzonych przez powstańców stawia pod znakiem zapytania dalsze istnienie reżimu w obecnym składzie. Rangun stał się faktycznie miastem frontowym, w którego bezpośrednim pobliżu toczą się zacięte walki. Rangun jest niemal — że całkowicie odcięty z zewnątrz. Przerwano wszelką komunikację kolejową, wodną i telegraficzną pomiędzy stolicą a resztą kraju, oraz wstrzymano ruch lotniczy między Rangunem a zagranicą. Sytuację w mieście pogarsza brak żywności i wody. Pomimo zapowiedzi surowych represji, przystąpili do strajku urzędnicy państwowi, którzy domagają się podwyżki płac.

Wojska rządowe wykazują nikłą ochotę do walki i nie zdołali one powstrzymać marszu powstańców, posuwających się od północy w kierunku stolicy. Krytyczna sytuacja wojskowa skłoniła władze rządowe do wprowadzenia ścisłej cenzury na depesze wysyłane z kraju.

Premier Burmy, Thakin Nu, złożył na ręce prezydenta dymisję rządu. Oficjalny komunikat tłumaczy dymisję pogorszeniem się sytuacji na skutek powstania, które objęło cały kraj. Thakin Nu zamierza utworzyć nowy rząd „koalicyjny” z jak najmniejszą ilością ministrów. Dotychczasowy premier zabiega przede wszystkim o pozyskanie przywódców plemiona Karenów, którzy wystąpili przeciwko władzom centralnym, domagając się zgody na utworze-

nie samodzielnego państewka w południowej Burmie. Równocześnie Thakin Nu pragnie pozyskać

♠ c. d. str. 2

Serdeczne
przyjęcie
marynarzy
radzieckich

Jak już donosiliśmy, marynarze radzieccy, którzy od prowadzili do jednego z portów w Szwecji angielski pancernik „Royal Sovereign”, wypożyczony na czas wojny marynarce radzieckiej, zostali przez społeczeństwo brytyjskie niezwykle serdecznie przyjęci. Fakt ten odbił się nawet echem w Izbie Gmin, gdzie posłowie lewicowi określili go jako objaw prawdziwych uczuć społeczeństwa.

Na zdjęciu poniżej: radziecki dowódca „Royal Sovereign” komandor Petruschew wraz z jednym ze swych oficerów byli obecni na zaproszenie władz miejskich Edynburga na meczu rugby między reprezentacją mi Szkocji i Wali.

3 wyroki śmierci
W PROCESIE BANDY NSZ
Ks. Fertak — 15 lat więzienia

W WOJSKOWYM SĄDZIE REJONOWYM W WARSZAWIE ZAPADŁ W DNIU WCZORAJSZYM WYROK W PROCESIE BANDY NSZ i DWÓCH KSIĘŻY.

Na karę śmierci skazani zostali

osk.: Gałązka, Markosik i Łukasiewicz, na karę 15 lat więzienia osk. ks. Fertak, na 13 lat więzienia osk. Grzywacz, na 12 lat więzienia osk. Kochmański i na 4 lata więzienia osk. ks. Lubiński.

CHURCHILL I SPAAK
wygwizdani
w Brukseli

Wiec, jaki zorganizowali Churchill i premier belgijski Spaak, w stolicy Belgii w trzecim dniu obrad antypokojowego „Kongresu Jedności Europejskiej”, — zamienił się w wielką manifestację ludności Brukseli na rzecz pokoju i przymierza ze Związkiem Radzieckim.

Największe oburzenie wywołał ustęp przemówienia Winstona Churchilla, w którym oświadczył on, że „jedność Europy nie może być realizowana bez udziału potężnych Niemiec i wobec tego należy zapomnieć Niemcom ich zbrodnie”.

Przemówienia Spaaka i Churchilla były przerywane okrzykami, protestującymi przeciwko obecności w Brukseli delegatów Niemiec zachodnich. Wokół budynku giełdy, w którym odbywał się wiec, zgrupowane były liczne oddziały policji i żandarmerii, które dokonały ponad 500 aresztowań.

Organizacja belgijskiego ruchu oporu „Front d'Independance” (Front Niepodległości), Związek b. Więźniów Politycznych, Towarzystwo Przyjaźni Belgijsko-Radzieckiej oraz Związek Kobiet Belgijskich ogłosiły w prasie protest przeciwko antypokojowemu charakterowi obrad „Kongresu Jedności Europejskiej” oraz udziałowi w obradach prohitlerowskich Niemców.

Belgijskie organizacje zawodowe oraz robotnicze także ogłosiły protesty przeciwko antypokojowemu charakterowi kongresu. Deputowany socjalistyczny Buset, omawiając zorganizowany przez Churchilla i Spaaka „Kongres Jedności Europejskiej” stwierdził m. in., że „ci, którzy pod płaszczykiem demagogicznych frazesów o obronie kultury zachodniej usiłują stworzyć blok antypokojowy, mający na celu odrodzenie chylącego się ku upadkowi ustroju kapitalistycznego, prowadzą świat do nowych konfliktów”. (pap)

Nacisk USA
na Szwecję

Szwecja otrzymała w ostatnich dniach z Waszyngtonu przypomnienie w sprawie przestrzegania dwóch warunków „umowy marshallowskiej”. Jeden z warunków przewiduje obniżkę kursu korony szwedzkiej. Ponieważ warunek ten nie został jeszcze spełniony, Amerykanie grożą ograniczeniem względnie całkowitym wstrzymaniem importu ze Szwecji do Stanów Zjednoczonych. Drugi warunek dotyczy ulg, jakie Szwecja obowiązywała się w układzie marshallowskim udzielać amerykańskim „tury” stc... (PAP)

Pierwszorządne
radioodbiorniki
polskiej produkcji

DOLNOŚLĄSKA fabryka odbiorników, która w r. 1948 wykonała 19 tys. odbiorników, przeważnie z części zakupionych za granicą, w r. bieżącym wyprodukować ma 65 tys. odbiorników, w tym 40 tys. sztuk nowego typu tzw. „Pionier 42”. Będą one już wykonane całkowicie z części wyrabianych w kraju.

Nowy model radioodbiornika, który przewyższa swą jakością aparaty zagraniczne tej samej klasy wykonany został przez profesora Politechniki Wrocławskiej — inż. Rotkiewicza.

Produkcja tych aparatów rozpocznie się w lipcu br. W związku z tym fabryka uruchomiła obecnie szereg nowych działów produkcji

Reakcja w Iranie
przygotowuje się do wyborów
Aresztowania i represje w całym kraju

KORESPONDENT AGENCJI TASS DONOSI Z TEBRYSU, IŻ REAKCYJNA PRASA IRAŃSKA PODJĘŁA OSTATNIO NIEZWYKLE OSTRĄ KAMPANIĘ, SKIEROWANĄ PRZECIWKO KOŁOM POSTĘPOWYM IRANU. CELEM TEJ KAMPANII JEST UNIEMOŻLIWIENIE ORGANIZACJOM POSTĘPOWYM WZJĘCIA UDZIAŁU W ZBLIŻAJĄCYCH SIĘ WYBORACH DO MEDZLI-SU (PARLAMENTU).

Kampanii prasowej towarzyszą aresztowania i represje. W ciągu ostatnich dni wielu wybitnych działaczy demokratycznych zostało wtrąconych do więzień. Z kół dobrze poinformowanych donoszą, że rząd i popierające go sfery zamierzają uczynić wszystko, aby przedstawiciele demokratyczni nie dostali się do nowego medzlisu.

Szczególnie bezlitośnie tępony jest wszelki ruch postępowy w irańskim Azerbejdżanie. Wszelkimi sposobami likwiduje się tam resztki swobód demokratycznych. W azerbejdżańskich kołach postępowych twierdzi się, że kampania przedwyborczą w irańskim Azerbejdżanie kierują znani kapitaliści Fahimi, którzy rządzą tą prowincją Iranu i finansują wszy-

stkie afery polityczne. (PAP). AGENCJA REUTERA podaje z Teheranu o ogłoszeniu stanu wyjątkowego we wszystkich częściach Iranu, gdzie stacjonowane są załogi wojskowe. (pap)

UCHWAŁA
duńskich socjal - demokratów

Duńska partia socjal-demokratyczna, idąc w ślad za norweską partią socjal-demokratyczną, powzięła uchwałę w sprawie „rozszerzenia współpracy politycznej i wojskowej z innymi krajami zachodnimi”.

Rezolucja upoważnia socjal-demokratycznych członków rządu i parlamentu „do zbadania warunków i możliwości” przyłączenia się do paktu atlantyckiego.

Rezolucja ta komentowana jest w kołach politycznych jako zgoda socjal-demokratów duńskich na przystąpienie Danii do paktu atlantyckiego.

go. Socjal-demokraci duńscy, pragnąc wprowadzić w błąd opinię publiczną swego kraju przeciwstawiającą się wciągnięciu aDnii do agresywnych układów, — zamaskowali istotną treść swej uchwały zdawkowymi frazesami o „współpracy pokojowej Danii z krajami zachodnimi”. (PAP)

Okrucieństwa
Holendrów w Indonezji

Tygodnik „De Gruene Amsterdam” zamieszcza list wysłany z Dżogjakarty przez oficera holenderskiego, który opisuje zachowanie się wojsk holenderskich w okresie zdobywania tego miasta i w następnych tygodniach.

Oficer pisze, że po zajęciu Dżogjakarty utworzono natychmiast aparat policyjny na wzór Gestapo. Zajęto wszystkie zapasy żywności i wprowadzono w mieście system kartkowy.

W rejonie miasta wojska holenderskie organizują raz po raz zakrojone na szeroką skalę ekspedycje karne, które kończą się z reguły wypaleniem wsi i masowym rozstrzelani-

niem pokojowej ludności.

Ekspedycje karne kosztują drogą Holendrów. Oddział, w którym się znajduje autor listu, stracił już ponad 40 ludzi. Nie wolno brać nikogo do niewoli, a rannych dobija się na miejscu. Wielu znanych działaczy republikańskich rozstrzelano bez żadnego wyroku. (PAP)

Więści ze STOLICY

Zakład dla głuchoniemych w Ostromecku
Wśród dzieci które nie wiedzą co to muzyka

Lasy pachną - Gwar w salach - Dlaczego lustro kłamie?

W okresie międzywojennym, kiedy most fordonski, najdłuższy w Polsce, łączył Fordon z przeciwnym brzegiem Wisły, przybywały do Ostromecka w pogodną niedzielę i święta całe zastępy wycieczk...

Bydgoszcz, w lutym alizacji. Każde dziecko posiada własny stół i szufladę oraz krzesło. Stołki stoją półkolem przed katedrą, tak, że każde dziecko może swobodnie widzieć i nauczyć się i współkolegów. Takie ustawienie stołków jest postulatem, gdyż umysł tych upośledzonych dzieci wzbogaca się prawie wyłącznie dzięki wrażeniom wzrokowym. Mowę ojczyzną, którą my słyszemy i rozumiemy, muszą one odczytywać z układu ust mówiącego, co wymaga bezspornie dużej i wytężonej uwagi wzrokowej. Ściany wszystkich klas są poprostu oblepione różnymi napisami, rysunkami dzieci i ilustracjami z czasopism. Wszystko to stanowi wydatną pomoc w nauczaniu.

Ostromecka nie ominął jednak straszliwy huragan wojny. Teraz panuje tu ciśsza, przerywana jedynie hukami siekier i stukaniem pracujących dzieci ciosów. Ale i bez tego młodzieńczego gwaru jest tu pięknie i naprawdę miło. Ostromecko — to mała wioska, echowana wśród lasów i żywej zieleni parków. Nieliczne domki przysiadły sobie na wznieśieniu, z którego raczyć się można dalekim widokiem na zieloną dolinę Wisły i malowniczo położony Fordon. Most żelazny biegnący przez łąki nadwiślańskie oraz grube filary sterzące z sinych wód Wisły nadają krajobrazowi jakiś oryginalny rys. Powietrze ostromeckie jest ożywe i nadzwyczaj czyste.

Ta ostatnia okoliczność jak i urocze położenie spowodowały, zapewne, że Pomorski Wojew. Zw. Samorządowy wybrał właśnie Ostromecko na siedzibę zakładu dla głuchoniemych.

Zakład objął dwa pałace oraz zabudowania po magnacie niemieckim Alvenslebenie. W starszym, mniejszym pałacu mieści się obecnie szkoła dla głuchoniemych, w nowszym zaś — jadalnia, świetlica i sypialnie dzieci. Dyrektorem zakładu jest miły w obści p. Jerzy Grabowski, ciałem i duszą oddany sprawie głuchoniemych. Uzyskawszy zezwolenie dyrektora na zwiedzenie pomieszczeń zakładowych, udaję się w towarzystwie młodszego wychowawcy do jadalni głuchoniemych, gdyż jest to właśnie pora obiadowa, Dziewczynki i chłopcy siedzą tu przy długich stołach i zjadają grochówkę, którą, jak się dowiaduję, lubią nade wszystko. Zastanawiam się, że wśród głuchoniemych powinna panować zupełna cisza. Nic podobnego! Słychać stały gwar ich swobodny, mało wyraźny rozmowy, a od czasu do czasu — głośniejszy okrzyk.

Nieszczęśliwie to dzieci. Nigdy nie będą słyszały. Nie wiedzą one co to muzyka i śpiew. Nie znają szumu drzew, chlupotania wody, brzęczenia pszczołek, nie słyszą odgłosu własnych kroków. Bogata skala wrażeń i odczuć słuchowych wcale dla nich nie istnieje. A jednak tak są miłe i niby całkiem zadowolone. Uśmiechają się do mnie żywcem, gdy przechodzę obok ich stołu i ciekawie się za mną oglądają. Łatwo wytłumaczyć tę ich ciekawość, skoro się zważy, że cała radość tych dzieci bazuje na wrażliwości wzrokowej. Celem zaspokojenia niecierpliwego głodu patrzenia i oglądania wyświetla się dla nich co tydzień filmy wąskotaśmowe. Filmy te, wyświetlane własnym aparatem zakładowym przyczyniają się nie tylko do zabawienia dzieci, lecz posiadają duże znaczenie kształcące i wychowawcze.

Opuszczam teraz z moim przewodnikiem jeden pałac, by przejść do drugiego, oddalonego o jakie 150 m. Prowadzi dość szeroka, czystutka aleja. Po obu jej stronach rosną stare, wysokie drzewa, przeważnie kasztanowce. Tak zwany „stary pałac”, ku któremu się zbliżamy, jest nieco wyższy od pierwszego, choć nie tak obszerny.

Zwiedzamy klasy. O tej porze nie ma w nich wprowadzone dzieci, ale sam urządzenie klas jest ciekawe. Przede wszystkim są one przewidziane na małą ilość uczniów, maximum 12, gdyż szkolenie głuchoniemych wymaga daleko posuniętej indywidualizacji.

(Ciąg dalszy na stronie 6)

ROZMAJTOŚĆ

Podczas badania głębin dna morskiego i czynionych pomiarów w południowej części Oceanu Atlantyckiego, dokonano ciekawego odkrycia nieznanego dotąd olbrzymiego łańcucha górskiego, którego oko ludzkie nigdy nie zobaczy. Góry te bowiem, których szczyty wznoszą się do wysokości przeszło dziesięciu tysięcy metrów, a więc wyżej, niż najwznioślejsze wierzchołki Himalajów, znajdują się na dnie Atlantyku. Jest to podmorski łańcuch górski, który zaczyna się u południowej końca Ameryki Południowej i ciągnie się wielkim łukiem ku wschodowi na przestrzeni około pięciu tysięcy kilometrów, mając szerokość kilkuset kilometrów. Część tego łańcucha stanowią znane wyspy Falklandzkie — są to wierzchołki tych szczytów podmorskich, tak wysokich, że wychodzą one nad powierzchnię oceanu. Owo górskie, podmorskie pasmo górskie ma olbrzymie znaczenie klimatyczne. Powstrzymuje ono mianowicie dopływ zimnych prądów z okolic biegun południowych do Atlantyku. Bez istnienia tych gór klimat Południowej Ameryki byłby znacznie ostrzejszy. (N. J.)

Stare więzy przyjaźni...

Polska a Wenecja

Nie ma po Wenecji drugiego miasta na świecie, z którym łączyły by Polskę więzy tak dawnej i tak zażyłej przyjaźni. Pożegnawszy od XII i XIII w., wszystkie śielgrzynki, dążąc do Rzymu, do Bari — dla uczczenia św. Mikołaja, do Ziemi Świętej i Loreto, wszystkie ambasady zatrzymywały się w Wenecji. Tutaj radzono z dotychczas wspólnym niebezpieczeństwem przewagi dynastii luxemburskiej, a potem ekspansji tureckiej, tutaj także zajmowano się żywo Polską.

Najwięcej przyczynił się jednak do bliższego poznania Wenecji uniwersytet w pobliskiej Padwie, gdzie studiowało bardzo wielu Polaków. Tworzyli oni tam osobną „nację” (Natio Polona), a herby jej członków zdobią do dnia dzisiejszego krużganek starożytny uczelni. Kształcił się w niej poeta Jan Kochanowski i późniejszy kanclerz Jan Zamojski.

Wenecja, rządzona przez obieralnych dózw i ich przybocznych radę, była przedmiotem niejednokrotnych dyskusji w naszych sejmach. Sam Zamojski, jako kanclerz, przemawiał za przyjęciem wzorów weneckich. Górnicki pisał dialog między Polakiem a Włochem o elekcji, wolności, prawach i zwyczajach w Polsce i zalecał gorąco naśladowanie formy rządu Wenecji. Nasi uczeni drukowali tam chętnie swe prace. Rektor krakowskiej uczelni, Mateusz z Miechowa, wydał w Wenecji dzieło, bardzo przez świat ówczesny cenione — o Europie wschodniej (1561), Walenty z Lublina — rozprawę medyczną, Andrzej Nidecki — o Cyconie, Gościłicki (1568), Starowski — o ówczesnym piśmiennictwie polskim (1627) i wiele innych.

Słynny awanturnik Casanova, weneccjanin, bawił przez jakiś czas w Polsce i wydał potem w Gorycji trzytomowe dzieło pt. „Historia zamieszek w Polsce”.

Niespokojny wiek XVIII, który nas wykreślił chwidlowo z karty Europy, i wiek XIX, nie przerwały mimo to stosunków naszych z „Królową Adriatyki”. Poeta Kajetan Węgierski wysiadł tam długo i pisywał listy, jak również Niemcewicz, wielu oficerów napoleońskich, Adam Mickiewicz i Kresiński. Gdy Wenecja bronila się przed zaborczością Habsburgów, dwu Polaków padło w jej obronie, o czym wspomina tablica pamiątkowa w Maestre. Kiedy zaś wreszcie uległa przemocy, w dalekim Poznaniu pisał o tym Jan Koźmian. O Wenecji pisał autor poznański Hieronim Feldmanowski (1866), Henryk Sienkiewicz, Żeromski, Jerzy Kossovski, a ostatnio Iwaszkiewicz i prof. M. Brahmner.

W Wenecji dzieła i świetnie rozwija się Polsko-Weneckie Towarzystwo im. Franciszka Nullo (włoskiego oficera, który walczył za Polskę w 1863 r.).

W Wenecji załadnia się co dwa lata stały pawilon polski na Biennale dziełami naszych malarzy, grafików i rzeźbiarzy, przyjmowanych zawsze przez kurytkę miejscową z wielką sympatią i uznaniem.

Zamiast piwiarnia burszowskiej - Dom Kultury Studenta

W słynnych piwnicach ratusza wrocławskiego, gdzie za czasów niemieckich znajdowała się wielka restauracja i sale burszowskie powstałe w najbliższym czasie reprezentacyjny, największy i bodaj jedyny w Polsce Dom Kultury Studenta. Remontem i wyposażeniem tego Domu zajęły się Bratnia Pomoc Uniwersytetu i Politechniki wrocławskiej przy współudziale wszystkich Bratnich Pomocy innych wyższych uczelni Wrocławia. Ponieważ na cele re-

montu Domu potrzeba około 20 milionów, studenci wyższych uczelni Wrocławia w ciągu całego marca przeprowadzą zbiórkę na terenie całego Dolnego Śląska, prócz tego sporządzone są dotacje od instytucji miejskich i ministerialne.

Dom Kultury Studenta we Wrocławiu zapewne będzie nie tylko sale odczytowej, czytelnicy, bogato zaopatrzoną w czasopisma i pisma fachowe, skrypty i podręczniki naukowe, ale stołkę i bufet. Tutaj obradować będą wszystkie koła naukowe, tutaj wreszcie wystawiać będzie swoje sztuki Wrocławski Teatr Akademicki odbywać się będą „czwartki literackie” i wieczory dyskusyjne.

Koniec karnawału w zwyczajach ludowych „Podkurek” - „Na ostatni len” - Niebezpieczne figle

Zwycaje i obchody popielcowe wśród polskiego ludu nie zawsze odbywają się w nastroju poważnym. Mimo to przestrzega lud na ogół dosyć ściśle, by o północy w ostatni wtorek (w tym roku 1 marca) zakończył taneczne zabawy. Tek w domach prywatnych, jak i na balach publicznych z wybieciem godziny dwunastej przerywa się muzykę — a na stół wnoszą śledzia, jako symbol postu. Rozbawione towarzystwo rozchodzi się do domów, a bardzo czyste idą wspólnie do kościoła, gdzie właśnie kończy się tzw. czterdziestogodzinne nabożeństwo. Po wsiach podają z uderzeniem godziny dwunastej pierwszą postną potrawę, tzw. „podkurek”. Odkrywając półmisek nakryty pokrywą, z którego wylatuje wróbel, jako symbol mięsa, a zostają dwa śledzie — zebrani śpiewają witając w ten sposób nadchodzący post:

„Któż się tam na przypiecku [krząte: Wstępna Środa Żurowi uprzata, Wstępna Środa następuje. Pami matka żur gotuje...”

„BABSKA ZABAWA” Dawniej w Polsce młodzieki uważały Popielec, jako swój dzień uprzywilejowany wyprawiając w domu „babską zabawę”. Zabawa ta wygła-

dała w ten sposób: Zebrawszy się szły z workiem popiołu na kiju do drogi, gdzie zabawiały się tańcem, śpiewem i rozmaitymi potami, brojniąc mężczyznom dostępem. Potem w przebraniu cyganów i dziadów obchodzili całą wieś z muzyką i śpiewem, biorąc przy tym napotkanych mężczyzn w niewolę, którzy naturalnie udając opornych z zadowolaniem jednak szli do domu na ostatni babski taniec „na ostatni len”. Taniec ten polegał na tym, że

kobiety skakały możliwie jak najwyżej przez pięć drzewa położony na środku izby. Jak wysoko która z nich skoczyła, tak wysoko miał wyrosnąć potem len na polu. Czasem skakały też i mężczyźni, aby znowu owies udeł się jak najlepiej. Natu-

ralnie nie były to bynajmniej jakieś zabobonne wierzenia — lecz po prostu wyrzuceniem sobie w ten sposób niejako obopólnych życzeń w sprawie urodzajów.

FIGLE POPIELCOWE Jeszcze do dziś zachowały się po wsiach różne tzw. „figle popielcowe” młodzieki. Wczesnym rankiem chłopcy przed wejściem do domu zawieszają sprytnie zamaskowany nad progiem izby przetek z popiołem z przymocowanym sznurkiem. Gdy ktoś z sąsiadów wchodził do mieszkania, ukryty chłopiec podłączał sznurem, obsypując w ten sposób wchodzącego popiołem i przypominając: „Z prochu powstałeś i w proch się obrócisz”. Na ulicach i przy kościołach jeszcze dziś nie raz swawolna młodzież przyczepia przechodniom niespostrzeżenie rozmaite śmiecie drobniaki, jak: klocki, woreczki z popiołem, kurze nogi, itp. Czasem też jakiś miłokos rzucił między wracającą w tym dniu z kościoła dziewczętą stary garnet, wypełniony popiołem, którym w następstwie zostają wszystkie obkurzone i zadowolony z figla woła: „To Popielec! moje panny...” Zarty takie rzecz jasna wywołują szereg kłótni i nieporozumień. Tego rodzaju figle nie należą niestety do „niewinnych” ze względu na szkodliwe oddziaływanie popiołu na wzrok i bardzo częste uszkodzenie sukni. (A. Sz.)

